

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanae Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

E re Haereticorum esse aliam persecutioni praetexere causam quam religionis. n. 34.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

his crimina affingentes, illi Necromantia, huic incontinentia, alijs seditionis concitata, aut secreta cum hostibus per literas communicationis, vt suam ipsi dissimularent iniuria turpitudinem, populum in Sanctos inculpatosque viros inuidia fistorum scelerum inflammarent; eundem prorsus modum tenuisse hos nostros Religionis deformatores, Magistratum, inquam, Angliae Haeticum. Lege primū sanxerunt praecipuos Catholicae Religionis Actus in Laetae Majestatis criminibus esse ponendos (vt sacris Ordinibus ritu Catholico fuisse inauguratum & in Angliam reuertisse, vt Sacerdotem domo recipisse, vt ab haesi vel absoluisse, vel esse absolutum, vt suafisse cum Romana Ecclesia reconciliationem, & Pontificem summum agnouisse cum potestate Primatem) Tum si quem reum horum cuiuslibet peregissent, id non simpliciter in Accusationis forma describebant, sed adiunctis seditionis, & turbatae pacis publicae vocabulis, criminibusque, vt quoniam etiam post sanctitas factum videbatur his solis de causis quemquam appellare, (quando Sacerdotes Catholici vbiq; terrarum essent in honore & veneratione, & nemo sit qui a peccatis absolui non desideret, aut Pontificem non agnoscat Superiorem) miscendarum rerum & turbulentiae nominibus intertextis, populi cogitationem auerterent a vera Religionis solaque Causa; Saepe etiam machinare Regum necis insimulabant, cum neque testes subornati id possent, neque vellent disertis verbis affirmare, & qui accusabantur conspiraſie nunquam se antea vidissent quam simul in iudicium producerentur; Atrocias vero haec crimina sepe semper dilui condonarique potuissent vno ingressu haetici templi, vna cum haetico Ministro conferendi causa congressione. Quis autem seditionis nebulosus, aut cruentus sicarius (quales apud vulgus fingunt esse Sacerdotes) vllibi getium tam facilem obtinet condonationem? lam vero quoniam de fidelitate suspicionem faciebant, tum Elizabetha, tum Iacobo & Carolo regnantibus; Quis Carolo Regi in ea necessitate fidelior in quam postremis regni annis coniectus est, quam fuere Catholici; qui aut omnes sunt illum secuti, aut quia toronae hostibus non adhaesere, vexati; re ipsa monstrantes cum Iusiurandum (quod vocant fidelitatis) tam constanter respuerunt non fuisse illud Infidelitatis argumentum, sed Religionis, quando iidem qui fortunis omnibus & gratia ex cedere maluerunt quam id iusiurandum iurare, fortunas omnes vitamque eidem Regi tuendo conseruandoque profuderunt. Quo in obsequio fuere etiam Sacerdotes complures, non minus a lacres ad Ius Regium retinendum quam si a tot retro regibus non Carceres, non tormenta, non Cruces paratae essent, sed permagna munerum beneficia, atque amplissima praemia.

XXXIV. E re autem fuit haeticorum a istorum neminem palam plectere solius Catholicae Regionis causa, tum ne Catholicos vndequeque Principes irritarent; tum quia nulla lege antiqua in eos agere potuissent; Nimis etiam fuisset absurdum & absolum id crimini perpetuo vertere quod Sanctissimis viris toto orbe terrarum in fide est & vsu quotidiano; ac deinde

1635.

Religio
causa in An
glia perse-
cutionis.Catholici
Regibus
fidelissimi.

1635.

Rom. 2.

Mat. h. 10.
35.

eâdem viâ quâ fidem morelque Catholicos destruere meditabantur, auxisset firmassentque; Vt enim ex Tertulliano Iacobus etiam Rex notauit, *sanguis Martyrum semen est Ecclesiæ*, suspiciuntque etiam Heterodoxi Sacerdotum in patiendo fiduciam atque constantiam; & arguunt, esse in ea Religione quidpiam quod non sit omnibus obuium, æquabilitatem tamen animi tam magnam alacritatemque ingerit profitentibus, vt mortem in votis potius habeant, quam refugiant: Fucum igitur facere oportuit, & figmentum aliquod prætexere crudelitati, ad dubitationem animis imbecillium ingerendam, Martyrij gloriam obscurandam. Cumque ipsimet calumniantur Catholicam eò quod liberum non relinquant cuique opinari quod liber, sed sectas damnet coneturque extinguere, ipsi (vt loquitur Apostolus) *in quo iudicant alterum, se ipsos condemnarent, eadem agentes que iudicant*, si extra Religionem aliud aliquid non prætenderent persequutioni. Quamquam ipsa eorum interrogata manifestum faciunt non de rebellionem, sed de Religionem esse sollicitudinem: Ita enim quærent; vbi & quando Missæ Sacrificium obtulerint? quorum Confessiones exceperint, & de quibus? An Sacerdotes omnino sint, & vbi, aut à quibus ordinati? Et cum nulla facta probare possunt regno Principiue noxia, ad cogitationes perscrutandas conuersi, quid de aliorum factis censeant, interrogant; aut quid ipsi certis eventis facturos se esse iudicant? quid de Pontificis lummi potestate? quid de Pij quinti bulla Elizabethæ execratoria? speciem quandam offensionis in Principem exprimere conantes, vbi offensionem nullam reperiunt: finem denique rogant cur ingressi sint Angliam? quem cum eum esse dixerint qui certè est, Ad Insulam, videlicet, reducendam in pristinam viam Religionis per consueta prædicationis, & Sacramentorum remedia, idque constanter asseruerunt, inter tormentorum cruciatus, ipsalque mortis fauces hunc ipsum finem, conatumque detorquent ad voluntatem seducendi subditos à debita magistratui obedientia, licet illi ipsi necis atque cruciatuum administrari contrarium sciant; & non semel, vt dictum est, Elizabetha ostendit id se non credere, quidquid cæteri de conspirationibus, & meditata principum nece suggererent. Quæ opinio Innocentiæ cum per plurium ora vagaretur, notio more, nouoque inuento, præconis voce per compita declarari curarunt Sacerdotes legitime esse accusatos, iudicatos, condemnatos, fidem Regiæ suamque ea in re oppignerantes: sed vt *is qui se prius quam culpatur excusat culpa facit suspicionem*, ita hi quò se præter morem iustos deprædicarunt, eò magis opinione excidere iustitiæ, Martyrumque causam fecere illustriorem, nemine prudentiorum dubitante quin harum perpeffionum esset tota causa Religio: Quæ quoniam (vt Christus Dominus docet) *separat frequenter hominem aduersus Patrem suum, & filium aduersus matrem suam, & nurrum aduersus socrum suam, & inimici hominis domestici eius, & pacem tollit quam ipse non venit mittere in terram, sed gladium*, ideo qui Gladium hunc pacifice, & sine turbis proposuere, pacis perturbatores audiunt apud illos

illos qui pacem suam ponunt in tuenda secessione quam fecerunt à recta fide rectisque Ecclesiæ Catholicæ moribus, & *viam pacis* (vt est apud Esaiam Prophetam) *nescierunt.*

XXXV. Alterum est ad quod animum aduertere pretium operæ fuerit; Non eadem semper violentiâ læutum esse in Sacerdotes & Catholicos. Vt enim primis Ecclesiæ Christianæ temporibus fuere Imperatores & Iudices alij alijs læuiores, alij deinde mitiores; ita Elizabethâ regnante, cum Apostolo meritò gloriari poterant orthodoxi in laboribus fuisse se plurimis, in Carceribus abundantius, in plagis supra modum, in mortibus frequentius: Feruebat enim (vt in initijs pleraque) hæresis, recenti odio incitata *Mariæ* Reginae quæ omni conatu adlaborauerat labefactatam *Henrici* & *Edwardi* temporibus Catholicam fidem instaurare; tum etiam per suasione posse se vi & metu animos Catholicorum frangere, Sacerdotes ab instituto arcere. Mitius aliquanto egere *Iacobus* & *Carolus* si sanguinem spectes, quanquam & sub istis violenter nostris septem vita erepta est, & alijs pluribus; Catholici in fortunis grauiora perpassi sunt quam sub Elizabetha. Legibus etiam (quas octauo libro recensui.) vim suam obrinentibus, liberum erat Iudicibus, quoties vellent, his contra quoluisset agere, neque facillè Reges quemquam qui in iudicium vocatus esset eximebant, cum palam refragari legibus, & Catholicis indulgere è re sua esse non iudicarent; Hinc *Edmundus Arosmithæus* Iudicis potius immanitate sublatus est quam Regis voluntate. Et postero die Catholicus alter pater familias; per causam quidem interfecti apparitoris, quem nè tetigerat quidem, fugerat etiam nè ab eo Religionis causâ insequente teneretur; Apparitorem hero imminuentem famuli insectati sunt; is fuga sibi consulens cecidit, & ex fractâ sibi ex calu tibiâ putrescente moritur. Id testibus probatum est, & ipsiusmet morientis iureiurando. Iudex tamen in vincula coniectum Catholicum necis peregit reum, & iussit plecti. Pridie quàm supplicio afficeretur, pedibus prehensum raptarunt ad fanum hæreticorum, capite ad terram toties impingente, vt detritos allisione crines sublequens populus colligeret. In fano pronus iacuit digitis in aures immisissis garrientè è suggesto Ministellum auersatus. Oblata est ei deinde vita, si vel iurare in verba solènia, vel fana adire vellet; vtrumq; constanter recusans, & asserens se mille mortes pati velle potius, pendit, comes haud dubiè illi in gloria qui pridie passus fuerat *Arosmithæo.*

XXXVI. Memorabilectiam est illud quod noster *Percæus* scriptum reliquit in aduersarijs de *Marmeduca Bowes*. Hic etsi fortunarum seruandarum causâ Protestantium ritus frequentabat, habebat vxorem liberosque Catholicos, & ad hos erudiendos pædagogum domi Aatholicum (Catholicum enim vt per leges non licebat) Vxor in iudicium ea causa vocatur quod Sacerdotes domo reciperet foueretque: Maritus pro vxore deprecaturus sistit se comitio; rogat Iudices sui misereri velint & vxoris, neque legum pœnas exigere; esse se fidelem subditum; nihil domi agi quod perniciosum

Stantibus legibus esse semper se cuius anam persequendi vexandi. 2. Cor. 11. 23.

Exempla aliquot Cruditatis in Catholicos. Richardus Hurst.

Marmeduca cas Bowes